

Arrest

nr. 265 732 van 17 december 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juli 2017 is verzoeker in het Rijk aangekomen en op 6 september 2017 dient hij een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) weigert de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus op 8 juni 2018. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 211 372 van 23 oktober 2018 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Aan verzoeker wordt een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 2 mei 2019 afgeleverd.

Op 17 mei 2019 dient verzoeker wederom een asielaanvraag in die door de CGVS niet-ontvankelijk wordt verklaard op 18 oktober 2019. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen hoger beroep in.

Op 28 februari 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw N.R., van Belgische nationaliteit. Op 17 augustus 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 246 632 van 22 december 2020 het beroep verwerpt.

Op 4 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 mei 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten

Naam: R.

Voornaam: S. O.

Geboortedatum: (...)1995

Geboorteplaats: Nij Sattish,

Nationaliteit: Bangladesh

Alias: P., S. O. R. (°02(...)1995 te Sylhet, Bangladesh)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie beslissing tot weigering van het verblijfsrecht dd. 17.08.2020. De beslissing werd betekend aan betrokkene op 06.04.2020. Er werd beroep ingesteld tegen deze beslissing. Dit beroep werd echter verworpen door de RvV bij arrest 246 632 op 22.12.2020.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is geen sprake in het dossier. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het in Bangladesh afgesloten huwelijk werd in België na grondig onderzoek niet erkend. Zodoende kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat betrokkene een beschermenswaardig gezinsleven beleeft met referentiepersoon in het Rijk. Er is dus geen sprake van een gezinscel. Voorts is er nergens in het dossier sprake van minderjarige kinderen. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat heden in casu het geval is, is een bevel het enige alternatief.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 8 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit rekening houden met het “gezins- en familieleven” van de betrokken onderdaan bevat effectief een zekere overlap met de controle van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing stelt op dit punt (stuk 1A):

“Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het in Bangladesh afgesloten huwelijk werd in België na grondig onderzoek niet erkend. Zodoende kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat betrokkene een beschermenswaardig gezinsleven beleeft met de referentiepersoon in het Rijk. Er is dus geen sprake van een gezinzel.”

Deze blote bewering is op verschillende punten ronduit foutief en absurd:

- *Het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote werd vooreerst niet in Bangladesh doch in Frankrijk (weliswaar naar Bengaals recht in de Ambassade) voltrokken. Dit mag al een eerste duidelijke aanwijzing zijn hoe onzorgvuldig verweerder in deze beslissing te werk ging.*
- *Vervolgens pretendeert deze motivatie dat dit vermeend in Bangladesh afgesloten huwelijk “in België na grondig onderzoek niet erkend is”. Het is verzoeker evenwel een raadsel over welk grondig onderzoek verweerder dit heeft. Er is in casu immers enkel het eigen standpunt van de DVZ, zonder enig onderzoek door politie of parket, noch vanwege Ambtenaar Burgerlijke stand of Centrale Autoriteit Burgerlijke Stand!?*

Verweerder verwijst met de term “grondig onderzoek” aldus enkel en alleen naar haar eigen vermoeden / haar eigen geponeerde stelling in het licht van de weigering gezinshereniging, waarbij de DVZ meent dat het in casu om een schijnhuwelijk zou gaan (zie motivering DVZ in ‘bijlage 20’ van 17.08.2020 (stuk 1B)). Een eigen verklaring/bewering van een partij (i.c. van DVZ) maakt dit nog geen bewijs noch enig objectief “grondig onderzoek”. Dit vermoeden van schijnhuwelijk vanwege de DVZ is in vergelijking met de werkelijke duurzame stabiele relatie van het koppel bovendien volkomen absurd en gespeend van enige waarde. Aangezien de RvV evenwel geen rechtsmacht geeft om over dit burgerlijk geschil te oordelen, werd hiertoe een procedure ingeleid voor de bevoegde burgerlijke rechter in Brugge (rolnr. 20/1696/B), waarbij een lijvig stukkenbundel van 33

stukken ten bewijze van de duurzame stabiele relatie in hoofde van het koppel werd voorgelegd (stuk 3a en 3b).

Aldus verheft verwerende partij haar eigen foutieve bewering uit de 'bijlage 20' tot een vermeend vaststaand feit van bewezen "niet erkenning buitenlands huwelijk na grondig onderzoek". Dit is volkomen foutief en incorporeert de creatie van eigen bewijs door eigen partijverklaring. Dergelijke partij verklaring heeft echter geen enkele bewijswaarde voor de partij die ze aflegt (zie B. Van den Bergh, 'voorlopig geen partijgetuige naar Belgisch recht, RW2016-17, 655, noot onder Cass 11.01.2016).

Ook op dit punt is de bestreden beslissing qua motivering alreeds strijdig met zowel de materiële motiveringsplicht alsook met het redelijkheidsbeginsel. Immers gaat verweerder niet uit van de juiste feitelijke gegevens om zo tot een beslissing te komen, doch gaat ze uit van haar eigen veronderstellingen, waarbij ze in diezelfde (foutieve) tunnelvisie tot een kennelijk onredelijke beoordeling komt door haar eigen veronderstellingen als bewijs van 'grondig onderzoek' te gaan bombarderen.

- Tenslotte dient te worden benadrukt dat het bestaan van een 'beschermenswaardig privé- en gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM een pure feitenkwestie is (zie o.a. RvV nr. 246.153 van 15 december 2020), reden waarom het nazicht van de correcte feiten hierbij essentieel is.

Verweerder schernt in de bestreden beslissing met de (radicaal foutieve) blote bewering dat er "geen sprake is van een gezinzel" (stuk 1a).

Dit is een ronduit absurde bewering in het licht van de werkelijke feitenkwestie in hoofde van het koppel, zoals enerzijds mag blijken uit het zeer lijvige stukkenbundel en verzoekschrift in het voor de rechtbank te Brugge lopende dossier inzake beroep tegen de impliciete weigering erkenning buitenlands huwelijk door de DVZ in de "bijlage 20" (stuk 3a en 3b).

Ook in Stad Brugge staat echtgenote R. N. nog ingeschreven in het register als gehuwd op 02.04.2017 met R. S. O. te buitenland (Parijs) en samenwonende te 8310 BRUGGE (stuk 9A). Hierbij dient benadrukt dat artikel 4 van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister voorziet dat de gegevens opgenomen in het Rijksregister bewijskracht hebben tot bewijs van het tegendeel (zie T. EVRARD, T. Vreemd 2019, nr. 1, p. 29).

Ook het CGVS oordeelde eerder bij het onderzoek van de asielvraag van verzoeker (stuk 6): "Uw huwelijkscertificaten en nikah kunnen wel aanvaard worden. Deze zijn een sterke indicatie van uw identiteit en nationaliteit die niet in vraag worden gesteld, maar verder niets wezenlijks toevoegen aan uw dossier."

Uit het zeer lijvige stukkenbundel in de burgerlijke procedure in de rechtbank in Brugge, hangende onder het rolnummer 20/1696 (150 blz - stuk 3B) mag de werkelijk beleefde emotionele en affectieve band van verzoeker en zijn echtgenote/partner blijken.

Om te beoordelen of een relatie onder de term 'gezinsleven' valt dient in principe te worden gekeken naar de mate waarin de familiebanden effectief worden beleefd en of er een emotionele en affectieve band bestaat tussen de betrokkenen (EHRM, Boughanemi v. Frankrijk, 24 april 1996, § 35).

Echter wordt deze eis van "effective family life" verzacht wanneer het om een huwelijk gaat en volstaat het hierbij dat de betrokkenen een tijd hebben samengewoond of de intentie geuit hebben om een gezinsleven uit te bouwen. Deze intentie tot het uitbouwen van een gezinsleven wordt als afdoende beschouwd, wanneer de men zichzelf als gehuwd beschouwd en oprecht te de intentie heeft om een gezinsleven uit te bouwen (EHRM, zaak Abdulaziz, Cabales en Balkandi, 22 mei 1984, Serie A, vol. 95, Coll. 62).

"62. The Court recalls that, by guaranteeing the right to respect for family life, Article 8 (art. 8) "presupposes the existence of a family" (see the Marckx judgment of 13 June 1979, Series A no. 31, p. 14, para. 31). However, this does not mean that all intended family life falls entirely outside its ambit. Whatever else the word "family" may mean, it must at any rate include the relationship that arises from a lawful and genuine marriage, such as that contracted by Mr. and Mrs. Abdulaziz and Mr. and Mrs. Balkandali, even if a family life of the kind referred to by the Government has not yet

been fully established. Those marriages must be considered sufficient to attract such respect as may be due under Article 8 (art. 8).

Furthermore, the expression "family life", in the case of a married couple, normally comprises cohabitation. The latter proposition is reinforced by the existence of Article 12 (art. 12), for it is scarcely conceivable that the right to found a family should not encompass the right to live together. The Court further notes that Mr. and Mrs. Abdulaziz had not only contracted marriage but had also cohabited for a certain period before Mr. Abdulaziz was refused leave to remain in the United Kingdom (see paragraphs 40-41 above). Mr. and Mrs. Balkandali had also cohabited and had a son, although they were not married until after Mr. Balkandali's leave to remain as a student had expired and an extension been refused; their cohabitation was continuing when his application for leave to remain as a husband was rejected (see paragraphs 51-52 above).

63. The case of Mrs. Cabales has to be considered separately, having regard to the question raised as to the validity of her marriage (see paragraph 48 above). (...) The Court does not consider that it has to resolve the difference of opinion that has arisen concerning the effect of Philippine law. Mr. and Mrs. Cabales had gone through a ceremony of marriage (see paragraph 45 above) and the evidence before the Court confirms that they believed themselves to be married and that they genuinely wished to cohabit and lead a normal family life. And indeed they subsequently did so. In the circumstances, the committed relationship thus established was sufficient to attract the application of Article 8 (art. 8).

(...)

65. To sum up, each of the applicants had to a sufficient degree entered upon "family" life for the purposes of Article 8 (art. 8): that provision is therefore applicable in the present case."

(EHRM, zaak Abdulaziz, Cabales en Balkandi, 22 mei 1984, Serie A, vol. 95, Coll. 62.)

Vrij vertaald:

"62. Het Hof herinnert eraan dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven, artikel 8 (art. 8) "het bestaan van een gezin veronderstelt" (zie het Marckx-arrest van 13 juni 1979, Serie A nr. 31, blz. 14, punt 31). Dit betekent echter niet dat alle beoogde gezinslevens volledig buiten de sfeer van het begrip gezinsleven vallen. Wat het woord "gezin" ook moge betekenen, het omvat in ieder geval zeker de relatie die voortkomt uit een wettig en oprecht huwelijk, zoals dat van de heer en mevrouw Abdulaziz en de heer en mevrouw Balkandali, ook al is hun gezinsleven nog niet volledig tot stand gekomen. Deze huwelijken moeten als voldoende worden beschouwd om het in artikel 8 (art. 8) bedoelde recht af te dwingen.

Bovendien omvat de uitdrukking "gezinsleven", in het geval van een gehuwd koppel gewoonlijk het samenwonen. Dit laatste wordt versterkt door het bestaan van artikel 12 (art. 12), want het is nauwelijks denkbaar dat het recht om een gezin te stichten niet het recht omvatt om samen te wonen. Het Hof merkt voorts op dat de heer en mevrouw Abdulaziz niet alleen een huwelijk hadden gesloten, maar ook gedurende een bepaalde periode hadden samengewoond voordat de heer Abdulaziz werd geweigerd om in het Verenigd Koninkrijk te blijven (zie de punten 40 tot en met 41). De heer en mevrouw Balkandali hadden ook samengewoond en een zoon gekregen, hoewel ze pas getrouwd waren nadat het verlof van de heer Balkandali om als student te blijven was verstreken en een verlenging was geweigerd; hun samenwoning werd voortgezet toen zijn aanvraag om als echtgenoot te blijven, werd afgewezen (zie de paragrafen 51-52 hierboven).

63. Het geval van mevrouw Cabales moet afzonderlijk worden bekeken, gelet op de vraag die is gesteld over de geldigheid van haar huwelijk (zie paragraaf 48). (...) Het Hof is van mening dat zij het meningsverschil dat is ontstaan over de gevolgen van het Filippijnse recht niet hoeft op te lossen. De heer en mevrouw Cabales hadden een huwelijksceremonie doorlopen (zie punt 45 hierboven) en het bewijs voor het Hof bevestigt dat zij geloofden dat zij getrouwd waren en dat zij werkelijk wilden samen leven en een normaal gezinsleven wilden leiden. En dat hebben ze vervolgens ook gedaan. Onder deze omstandigheden was de aldus vastgestelde geëngageerde relatie voldoende om de toepassing van artikel 8 (art. 8) aan te trekken.

(...)

65. Samenvattend kan worden gesteld dat elk van de verzoekers in voldoende mate in het "gezinsleven" is opgenomen voor de toepassing van artikel 8 (art. 8); deze bepaling is dus in het onderhavige geval van toepassing."

Aldus diende door verweerder bij het nemen van onderhavige beslissing rekening houdende met alle feitelijk elementen te worden onderzocht of verzoekster en haar echtgenoot wel degelijk een oprecht gezinsleven beleven en of op zij zijn minst die intentie hebben geuit.

Zulks is in casu niet gebeurd, waarbij verweerder zich beperkte tot de blote bewering dat er “geen gezinzel” noch “beschermenswaardig gezinsleven” bestaat in hoofde van verzoeker. Dit aldus wars van de werkelijke feitsituatie.

In het kader van de fair balance-toets conform artikel 8 EVRM, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (EHRM 5 september 2000, Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98).

In casu werd dergelijke afweging in concreto niet op zorgvuldige wijze gemaakt (stuk 1).

De al dan niet rechtsgeldigheid van het in Frankrijk naar Bengaals recht voltrokken huwelijk zal finaal worden beoordeeld door de burgerlijke rechter in de familie-rechtbank in Brugge (rolnr 20/1696/B). Het parket van de procureur des Konings is hierbij - i.t.t. verweerder en haar eigen vermoedens die zij als 'grondig onderzoek' wenst te zien bestempelen - wel degelijk met een écht grondig onderzoek bezig, o.a. inclusief verzoek tot advies aan de Centrale Autoriteit en het Belgisch consulaat in Dhaka (stuk 5). Naast de kwestie van technische rechtsgeldigheid van dit buitenlands huwelijk (waar verweerder bovendien zelf niet veel graten in ziet: “op zich lijkt het volgens het burgerlijk wetboek van Bangladesh wei toegelaten om een formulier Nikah Na ma nr. 1601 online in te dienen en vervolgens in het huwelijk te treden van op afstand”- stuk 1B) zal aldus ook de al dan niet ‘schijnhuwelijk’ stelling conform art. 146bis BW. door de burgerlijke rechter beoordeeld worden. Aan de hand van het lijvige dossier van verzoeker is het daarbij evenwel alreeds prima facie duidelijk dat er helemaal geen sprake is van enig kennelijk enkel verblijfsrechtelijk voordeel zonder maar de minste sprake van enige duurzame relatie.

Hierbij kan de vaste rechtspraak hieromtrent worden benadrukt:

“Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een gebonden levensgemeenschap tot stand te brengen.”

(Hof van Beroep Gent (11quater k.) 7 mei 2015, 2014/AR/821, onuitgeg. - stuk 32 in stukkenbundel gevoegd onder stuk 3B)

Kortom, verweerder schendt manifest de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel door op een minstens kennelijk onzorgvuldige wijze te gaan oordelen in de bestreden beslissing, zulks vervolgens mits schending van artikel 74/13 Vw.

Bovendien mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

“Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

“Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM.”

(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Alsook:

“De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk kunnen toe leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen.”

(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016)

Hierbij dringt zich een gedegen individueel onderzoek van de situatie in concreto op, waarbij tevens de hogere internationale rechtsnormen mee in acht dienen genomen te worden. Een blote bewering, of verder borduren op eerdere eigen vermoedens, kan hierbij onmogelijk worden gelijkgesteld met dergelijk ernstig individueel onderzoek.

Tenslotte dient gewezen op het gegeven dat verzoeker aanwezig dient te kunnen zijn op de behandeling van diens procedure voor de burgerlijke rechter.

Verweerder presteerde het eerder reeds om een echtgenoot het land uit te sturen middels een bevel om het grondgebied te verlaten, waarna deze echtgenoot vervolgens hardnekkig de toegang wordt geweigerd tot het Rijk, ondanks de uitdrukkelijke sommatie van de voorzitter van het Hof van Beroep Gent alwaar de procedure inzake al dan niet erkenning huwelijk hangende was (stuk 13A, 13B en 13C). De heer V. C. werd middels BGV verwijderd van het grondgebied naar Albanië (stuk 13C). Het Hof van Beroep Gent drong op zitting van 29.04.2021 aan op de persoonlijke aanwezigheid van beide echtgenoten op de zitting in het Hof in Gent, reden waarom de zaak werd verdaagd naar zitting van 03.06.2021. Herhaaldelijk werd door onderhavig raadsman op gemotiveerde en met stukken gestaafde wijze aan de DVZ verzocht om de heer C. te laten inreizen m.o.o. diens gesommeerde persoonlijke aanwezigheid op de zitting in het Hof van Beroep te Gent ... doch blijkt dat het de DVZ worst zal wezen wat een magistraat of Justitie in het algemeen meent of oordeelt: per schrijven van 25.05.2021 stelt de DVZ onomwonden: "Onze dienst blijft bij haar standpunt. (...) Het vertrek naar België kan niet plaatsvinderf" (stuk 13B). Ter zitting van het Hof van Beroep te Gent op 03.06.2021 verwijst het Openbaar Ministerie naar het proces-verbaal van terechtzitting van 29.04.2021 waarin wordt gevraagd dat mijnheer V. C. persoonlijk aanwezig zou zijn ter zitting ... waardoor dit dossier noodgedwongen door de Raadsheer van het Hof van Beroep Gent naar de rol wordt verwezen teneinde de procedure pas verder te zetten "eens duidelijk is dat de heer C. ter terechtzitting zal kunnen aanwezig zijn"

Deze noodzakelijke persoonlijke aanwezigheid in deze dossiers hangt niet af van enig godsoordeel, doch louter van de vinger op de knop bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij de DVZ zich evenwel duidelijk niet gebonden acht door de sommatie van zowel het Hof van Beroep Gent als het Parket-Generaal Gent.

In het licht hiervan wenst verzoeker en zijn echtgenote dergelijke flagrante eigenrichting in hoofde van de DVZ met schending van diens rechten van verdediging zoals voorzien in artikel 6 EVRM alsook in het algemeen rechtsbeginsel inzake de rechten van verdediging te voorkomen.

Ook op dit punt dringt finaal de verbreking van de bestreden beslissing zich op."

2.2 Met betrekking tot de schending van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat het redelijkheidsbeginsel betreft, beschikt de Raad slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoeker citeert artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en wijst op het feit dat ook in het kader van artikel 8 van het EVRM dient rekening te worden gehouden met het gezins- en familieleven. Verzoeker betoogt dat het motief in de bestreden beslissing: *“Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het in Bangladesh afgesloten huwelijk werd in België na grondig onderzoek niet erkend. Zodoende kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat betrokkene een beschermenswaardig gezinsleven beleeft met referentiepersoon in het Rijk. Er is dus geen sprake van een gezinscel.”*, foutief en absurd is.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Er wordt vastgesteld dat verzoeker langer verblijft in het Rijk dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij zijn huwelijk niet in Bangladesh doch in Frankrijk heeft voltrokken. Hij merkt ook op dat de niet-erkenning van zijn huwelijk door verweerder het gevolg is van zijn eigen onderzoek dat bovendien helemaal niet grondig is gevoerd. Verzoeker betwist in essentie de niet-erkenning van zijn huwelijk.

De Raad stelt vast dat verzoeker op 28 februari 2020 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende, in de hoedanigheid van echtgenoot van Mevrouw N. R. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd op 17 augustus 2020 aan verzoeker afgeleverd. Tegen voormelde beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die werd verworpen op 22 december 2020. Het verblijfsrecht werd geweigerd omdat verweerder de buitenlandse huwelijksakte niet erkent.

Waar verzoeker thans erop wijst dat foutief wordt gesteld in de bestreden beslissing dat het huwelijk in Bangladesh werd afgesloten terwijl het in Frankrijk werd afgesloten, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hij een buitenlandse huwelijksakte heeft voorgelegd waarvan verweerder de erkenning weigert.

In de mate verzoeker betwist dat verweerder de bevoegdheid heeft om zijn huwelijksakte niet te erkennen kan hij niet worden gevolgd. Elke administratieve overheid is bevoegd om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie *“van minstens één van de echtgenoten”* kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden van het huwelijk van verzoeker, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Waar verzoeker meent dat in de bestreden beslissing niet kan worden verwezen naar de niet-erkenning van het huwelijk aangezien de niet-erkenning enkel steunt op verweerders eigen standpunt, merkt de Raad op dat verzoeker in essentie kritiek uit op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 17 augustus 2020 die niet het voorwerp uitmaakt van het huidige annulatieberoep. De Raad herinnert er bovendien aan dat verzoeker reeds een annulatieberoep heeft ingediend tegen voormelde beslissing tot weigering van verblijf die bij arrest nr. 246 632 van 22 december 2020 het

beroep heeft verworpen. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven door te verwijzen naar de niet-erkenning van het huwelijk. Waar verzoeker het niet eens is met de niet-erkenning van het huwelijk dient de Raad op te merken dat artikel 23 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich *in casu* niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zich door de gemachtigde, noch over de geldigheid van het huwelijk. In dit verband verwijst verzoeker overigens naar de procedure die hij heeft ingeleid voor de bevoegde burgerlijke rechter in Brugge. Verzoeker kan evenwel vooralsnog (ter terechtzitting) geen erkenning van zijn huwelijk door de bevoegde familierechtbank voorleggen.

De Raad stelt vast dat de inhoudelijke kritiek van verzoeker in wezen tot doel heeft om aan te tonen dat zijn huwelijk wel degelijk is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Uit zijn betoog blijkt duidelijk dat verzoeker in essentie de vaststelling van de gemachtigde van het bestaan van een schijnhuwelijk en de daaruit volgende weigering tot erkenning van de rechtsgeldigheid van de Bengaalse huwelijksakte betwist. In de mate dat verzoeker de vaststelling van het bestaan van een schijnhuwelijk en de daaruit volgende weigering tot erkenning van de rechtsgeldigheid van de buitenlandse huwelijksakte betwist, hetgeen ook blijkt uit zijn betoog en de Raad dit betoog niet anders kan lezen, wijst de Raad erop dat verzoeker deze weigeringsbeslissing kan aanvechten voor de bevoegde rechtbank, *in casu* de familierechtbank (zie artikel 27, § 1 van het WIPR *juncto* artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek) volgens de procedure voorzien in artikel 23 van het WIPR *juncto* de artikelen 1025 tot 1034 van het Gerechtelijk Wetboek. De Raad heeft verder geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR, dan ontstaat immers een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). In zoverre het middel ertoe strekt aan te tonen dat de gemachtigde *in casu* ten onrechte de buitenlandse huwelijksakte niet heeft erkend en hij de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is dit middel gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

Verzoeker kan, mocht het huwelijk uiteindelijk toch worden erkend door de familierechtbank, steeds een nieuwe aanvraag tot het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden indienen. In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten kennelijk onredelijk is, te meer nu de procedure voor de familierechtbank geen schorsende werking heeft en verzoeker niet betwist dat hij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. Verzoeker beschikt niet over een verblijfsmachtiging noch over een verblijfsrecht om in het Rijk te verblijven.

Er dient verder te worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsplicht bevat, zodat de bevelscomponent van de bestreden beslissing *in casu* hieromtrent niet uitdrukkelijk dient te motiveren. Er moet echter wel blijken dat bij het nemen van de bevelscomponent, rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende gesteld: *“Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is geen sprake in het dossier. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het in Bangladesh afgesloten huwelijk werd in België na grondig onderzoek niet erkend. Zodoende kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat betrokkene een beschermenswaardig gezinsleven beleeft met referentiepersoon in het Rijk. Er is dus geen sprake van een gezinscel. Voorts is er nergens in het dossier sprake van minderjarige kinderen. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat heden in casu het geval is, is een bevel het enige alternatief.”* Met betrekking tot het gezinsleven van verzoeker wordt uitdrukkelijk verwezen naar de niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte zodat uit de beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het vermeende familieleven van verzoeker. Overigens betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) van 17 augustus 2020 een antwoord op de aanvraag gezinshereniging van verzoeker. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt uiteengezet waarom de gemachtigde van oordeel is

dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te krijgen op basis van gezinshereniging. Bijgevolg blijkt uit het bestreden bevel dat rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker. De schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Nu het huwelijk van verzoeker niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van verzoeker kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er *in casu* dan ook geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde diende dan ook geen rekening te houden met en een belangenafweging te verrichten omtrent dit (vermeende) gezinsleven.

Waar verzoeker betoogt dat hij niet kan terugkeren omdat hij tijdens de behandeling van de burgerlijke procedure voor de familierechtbank dient aanwezig te zijn, merkt de Raad op dat hij geen verplichting tot persoonlijke verschijning voorlegt. Verzoeker kan zich laten vertegenwoordigen door zijn raadsman. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat zijn situatie te vergelijken is met de zaak van meneer C. waarnaar hij verwijst in het verzoekschrift, nu hij zich niet in het buitenland bevindt en geen sommatie van de rechtbank tot persoonlijke verschijning voorlegt. De schending van de rechten van verdediging en/of van artikel 6 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN